

Steinbakk stillestående gordon

Daumannsmål mot tungbedte bikkjer er ikke noe for lofotingen Atle Steinbakk. Av komiske lyder i Dianas hage går han kun med på litt bjelleklang.

KRUTE GODT: Mens Kim er sugen på spor, søker Stegg overvær. Sammen er de dynamitt i terrenget.

– **HYSJ, DER BLE DET** stopp på bjella!

Lofotjegeren Atle Steinbakk (36) lar snusleppa safte seg grundig mens han finlytter ut i godværet. Nikker for seg selv mens dagens dose wolfram slippes ned i løpene. Klikket da overunderen smeller kjevne i hop, er søt musikk i langørene til sju år gamle Stegg, som i bånd ved fars venstre fot er like interessert som nestemann i å finne ut hvor rasefrende og to år yngre Kim befinner seg.

– Han har stand, det tør æ sverge for, mener Atle, og tar seg bratt unnabakke dit han sist hørte bjellas muntre klang. Det er tid for gaveåpning i tjukkvekst skogsflugterreng.

Det er en jungel der ute, men å finne Atles fastfrossete fuglehunder gir sjelden eller aldri anledning til å kalle inn nasjonalgarden. Hva disiplin og lagmoral angår, har Sersjant Steinbakk nemlig sans for blankpussete jaktstøvler også i felt.

– Jeg er nok i første rekke hundemann, men det nytter likevel ikke med jakthunder som ikke fungerer på jakt, mener lofotingen, som har lite til overs for fuglehunder som du jaktmessig like gjerne kunne vekslet inn i frittstående gaupe. Drømmen hans er å leve av hund. Jakthunder. Oppdrett, dressur og omplasseringer. Filosofien? Det enkle er alltid det beste.

– Men jeg ser at det er vanskelig å kombinere egen kennel med jobb og familie, men drømmen er der, sukket han, kvelden før vi la av sted på jakt i Hamsuns storslagne rike.

Et pussig tilfelle. Oppmuntret av fars tilsynskomst, glir gordon setteren Kim to-tre-fire forsiktede steg fram, og hardt trykkende i lynen foran hans usedvanlig grovbygde snute-

skaft, trykker områdets mest overbefolkete orrfuglkull. Endelig skal det salutteres for en ny jaktseason, og Atle lover at skytingen skal sitte. «Ballangen Jeger og Fisk» har stå i ben og hagle, og sersjant Steinbakk er ikke bare leder for nevnte forening, han er også leder for leirduebanen.

Vi befinner oss i et oppsiktvekkende gryteformet jaktfelt på førtifem tusen mål ut mot havgapet. Vi er sterkt omringet av spisse Lofotfjell, og forstår hvorfor malere og andre kunstnerspirer valfarter denne del av guds frie natur. I tillegg har høsten vært i overkant spandabel med malerspannene, så kulissene er det lite å utsette på. Dertil har vi visstnok med en durkdreven jeger å gjøre, han har skutt dublé på tiur, og han har tatt voksen orrhøne uten å løsne skudd.

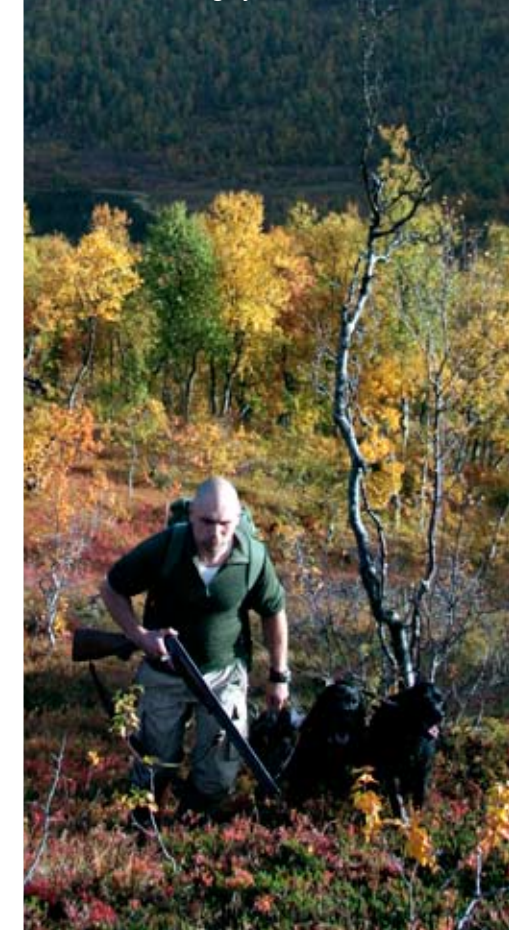
– Et pussig tilfelle. Jeg jaktet i Sverige da orrhøna vrente unna en av de lokale jegerne, og kom rett mot meg i vill fart. Jeg skjermet meg for ikke å bli truffet, og bakset i det samme ut med haglepipa. Orrhøna gikk i bakken, og jeg var snar framme å hente henne, skratte Atle, og legger til at seansen var tema så det holdt, om kvelden da det tjueseks mann tunge svenske jaktlaget samlet seg. – Vet ni hva norbaggarn presterade i morse? hadde øyevitnet innledet kvelden.

Mimringen over besøket hos søta bror ble brått avbrutt, av et pysent smerteskrig idet Stegg kom i skade for å plassere ene forlabben under stridsstøvelen til far sjøl. Atle kjefte kort på hunden.

– Nei, ka i verden. Det e han som ska passe på kor han sette labban hen, begrunnet han.

Nevnte vi at mannen har skutt kenguru. Det var ikke i Lofoten.

KAN IKKE BLI BEDRE: Høsten har brukt maling som en full sjømann, og med spisse Lofotfjell i bakgrunnen, er kulissene satt for fargerik nordlandsk fuglejakt.

– Hva? Nei, Australia. Tre stykker. Skjøt noen kaniner også, tilføyer jegeren, som helst foretrekker lokalt vilt og lokale jaktmetoder.

– Svære lyskastere og sjåfører som kjefter hvis du ikke brenner løs er ikke helt tingen for meg, men jeg kunne godt tenkt meg å reise tilbake likevel, firer han.

Over hundre hunder. Bjørnemøkk, tror vi uten at noen i Direktoratet så langt er varslet, var det neste vi fant, men verken Kim eller Stegg gjorde anskrik, og for øyeblikket er Atle ensporet, som toppredator betraktet. Han vil ikke ha bamse, han vil ha høns, aller helst hane.

Med mønstermodell fra sitt barndoms rike, Lofoten, jobber hans egen jeger- og fiskerforening med å få samkjørt grunneierne til beste for jegere og småvilt, i en fornuftig og balansert viltforvaltning der enkelte områder fre-

KJENNER BARE VINNERE:

– Jeg er ingen rasefantast, når det gjelder settere liker jeg fargerikt fellesskap. Men den irske er nok likevel beste høsthunden, med sitt fantastiske flytende søk, innrømmer Atle.

GAMLE JAKTMARKER: Borte bra, hjemme best – lofotingen Atle Steinbakk kjører gjerne noen timer i bil for å kunne snuse inn godlukta av Lofotfjellene. Mange bortgjemte jaktoaser har også sitt skjulested her.

des for rypejakt. De fungerer som friområder, lokale bestandsbuffer for rypa, mener Atle, som gjerne vil ha fram at han langt i fra er noen kjøttjeger. I fjor skjøt han to ryper, kunne ha skutt mye mer, men det trengs ikke, for han lever og ånder for dressuren og samarbeidet. Til nå har han eid 17 jakthunder, noen ble solgt og noen har han gitt vekk. Totalt har han hatt i dressur og trening langt over hundre stykker.

– Den game harde metoden med trumf og tramp har jeg aldri hatt sansen for, min filosofi er å lirke og lure fram gode jakthunder. Grunn-dressuren skal være gjort hjemme, og i terrenget lar jeg det være stilt, sier hundekjenneren, før han lanserer et frontalangrep mot det norske hundefolks yndlingskommando.

– Hundene forbinder kommandoen «ja» med tillatelse til å gjøre som de vil. «Ja» og «fri» har samme betydning. Men jeg vil ikke at en hund som er i søk eller i stand skal auses opp til å gjøre som den vil, og holder konsekvent kjef. Ting må få skje naturlig, mener lofotingen, som har bakgrunn som hundefører i forsvaret. Dressur av tjenestehun-

der foregår med ros og belønning, psykotisk omgang av fjellstøvler og andre former for raseriutbrudd er uhørt der i gården, og metodene derfra har han med stor suksess trukket med seg ut i det sivile, eller skal vi si det paramilitære, siden han med våpen i hånd gleder seg den kommende oppflukt.

Kunne blitt bom. Fuglene hev seg opp på begge sider av Kim, åtte stykker til sammen. Utelukkende orrhaner, feite og fine årskyllinger. Da løftet Atle nordlandstropeten til kinn, og wolframskyen tipper overende et hastig utvalgt offer. Fuglen er kvikt oppe og gjør seg klar til sprang da hagla gjentar sitt tidligere budskap. Orrhanen blafrer i avtagende iver, og Kim er i to byks framme i en anelse prematur apport. Tidlig på sesongen, litt het på snuten, sånt løses best med stille tilgivelse og innstramning neste gang, kommenterte Atle etter fuglesituasjonen.

– Flott arbeid av Kim, men jeg burde skotte to fugla, angrer jegeren. Den første var egentlig ferdig etter førsteskuddet, mener han, og til-

NORDLANDSTROMPETEN: – Burde skotte to fugla, beklager lofotværingen. Men som kjent, bedre med en orrhane i hånda enn to høner på topp.

føyer at Kim garantert hadde tatt spor og hentet den, om den forsøkte å stikke seg vekk. Skytteren beklager dette, mens han danderer hunder og fugl til fotografisk forevigelse.

ANNONSE ATTEC

– På den annen side, andreskuddet kunne jo blitt en bom, mens førstefuglen kunne løpt seg unna, sier han, og tilgir seg selv i visshet om at det han gjorde var det jaktetiske riktige.

Hele tiden har makker Stegg oppført seg eksemplarisk. Ikke så mye som et napp i lærreima da fuglen sa farvel og skuddene gikk. Nå er det hans tur, et faktum som får Kim til å avlevere et par himmelvendte bjeff, sånn i protest. Det hjelper lite, matfar er døv på øret for bæs og pys.

ET EKSTRA KAFFEBÅL: Mange ganger smaker jaktturen bedre etter et ekstra kaffebål og jaktprat enn å slite seg opp fire motbakker ekstra for absolutt å skulle stappe et par ekstra ryper i sekken.

FORANDRING FRYDER: Begge bikkjene løs blir bare kaos, slipp av en i slengen betyr at de varer ei hel ukes jakt, mener Atle, som her lar Kim være bjelle-sau i skogen, mens Stegg er selskap for venstre kne.

Stegg oser av sted, og det er liten tvil om at Atle er sugen på å finne igjen kullet. Det bærer bratt oppover, i vegetasjon egnet til å skjule hele indianerstammer.

Mirakel gir bål. Stegg fant mye eau de orrfuglcologne på busker og kratt oppetter, men parfymens innehavere var som sunket i jorden. Derimot fikk vi ut gamlemor sjøl, hun hev seg ut fra treet over idet hunden passerte, og vaflet unnabakke på kanten av skuddhold.

– Bål eller fjellrype? Undret Atle, der vi sto i skogsgrensen og erkjente at orrfuglen nok var

fløyet for denne gang. Strøk av seg capsen og klødde seg i tredagersstubben på skallen.

Atle valgte det late liv, noe som endte helt på hæla ned ei svinbratte, men med sprakende belønning i form av et bål kokt i hop av de tre klassiske ingrediensene nordpå; gammelnever, våte fyrstikker pluss et mirakel. Sersjanten brygget i hop altfor sterk bålcaffe, og ikke før bredte duften seg, så rant det inn besøkende. Grunneieren og noen venner på sauesanking, etterfulgt av et jaktende ektepar med lang fartstid fra området. Det gode liv i Lofoten, forsikrer samtlige, før grunneieren forteller om nylig nærkontakt med to feite fjellrypekull, ett klikk bortenfor der vi befant oss da vi valgte unnabakke og båling.

– Vi tar dem en annen dag, forsikrer svolværingen.

Sommer betyr oppkjøring. Det er Stegg sin tønning også etter pausen, men tilbakemeldingen fra skogen er den samme, intet sett og lite luktet. Dagen er på hell, og går inn i historien som vellykket, mener unge Steinbakk, mens han kramper i hop en pris og gjør seg klar til å avrunde med noen velvalgte ord om hundeoppdragelse. Hilser i forbifarten på en same på en firehjuling, som sitter og smiler og venter mens en kjenning er nede i bekken og napper på land småvokst ørret.

– Slik jeg ser det, må jakthunden trives i bil, og den må kunne slappe av, svarer Atle, der vi avtagende lofotenlys lar Stegg og Kim bytte på å strekke ut på skogsbilveien ned til campingplassen i skogen. Også denne eid og drevet av grunneieren.

IKKE AKKURAT KJØKKENHUNDER: Atle drømmer om å leve av fuglehund. En vakker dag.

Tips til en bedre jakthund:

La det være stille i skogen. Da blir hunden mer kontaktsøkende.

Trump og tramp er den gamle, avleggse metoden. Lirk og lur er den moderne. Tenk enkelt, tenk som en hund.

Trøster du hele tiden, får du sytete hund.

Dressur gjøres hjemme, i stua og i hagen, ikke i skogen. Ikke ta hund uten grunndressur ut i skogen og med på jakt.

Ha hunden med deg hele tiden. Atle lar hundene være med på alt fra sykkelturen til seljakt.

Jakthunden må først og fremst være bilvant og rolig. Den må kunne slappe av.

Det er for mange fuglekjøkkenhunder her til lands. Gi hunden trim og trening hele året.

Sommertid er ikke dødtid. Sommeren er tiden for oppkjøring før høstjakta.

Atle har bakgrunn som fører for militære tjenestehunder, der går det i ros og belønning, aldri kjeft og trusler.

Fuglehundfolk har mye å lære av trekkhundfolk når det gjelder føring. Hunden må ha energi, og selv bruker Atle Eukanuba tørrfôr, og vom på jakt. På morgenen føres hundene en drøy time før slipp.

Ro i oppflukt er fuglehundfolkets største problem. Resepten er å roe hunden, ikke øse den opp.

Ikke diriger og fjernstyr hunden, hold kjeft og la den jobbe. Hunden har mer peiling enn du på å finne viltet. Stol på hunden.

– Ofte hører jeg folk mene at sommeren er dødtid, men sommeren er tiden for å kjøre opp før det braker løs. Jeg trener hundene minst to ganger i uka året rundt, og den siste måneden før jakta sykler jeg to mil annenhver dag med dem. En hund som ikke er trent opp, jakter alene og renner etter fugl, advarer Ballangens egen hundehvisker, som hver høst leier ut dyrene sine til vanskeligstilte jegere. Det kan være allergikere, folk som har mistet egen hund, slike ting. Det fungerer som smurt, og eventuelle unoter etter utløpt utleieperiode blir reparert på et blunk. Atle ser et marked her.

– En setter er en enkel skapning, og det nytter lite med fintenking på høyt nivå for å hanskens med disse karene. Helst bør du tenke som en hund, og da løser det seg bestandig, mener Atle, som sverger for at det knapt fins den skakkjorte jakthund som ikke lar seg lokke inn på den smale sti. Store ord, men han står fast ved dem, og håper en dag å kunne leve av dem.

– Lykken er å være i skogen med gode hunder, oppsummerer den muntre nordnorske jegeren, før han motstridig lar seg stoppe idet bandhunden Stegg trer til side på naturens vegne.

– Baw, baw, baw, kjefter Kim, idet han fem sekunder senere kommer innom for å se hva som heftet dem i søket.

Nest etter myggen må Kim og Stegg være blant de mest kontaktsøkende skapningene en fuglejeger kan finne på disse kanter av gamleberget.

Jaktdeppetet